

Sygn. akt III Ca 236/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia Sądu Okręgowego Mirella Szpyrka

Sędziowie: Sądu Okręgowego Roman Troll

Sądu Okręgowego Beata Majewska-Czajkowska

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2020 r. w Gliwicach

na rozprawie sprawy

z wniosku Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w Z.

z udziałem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z., Gminy Miejskiej Z., Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Z. i A. D.

o ustanowienie drogi koniecznej

na skutek

apelacji wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 11 września 2018 r., sygn. akt VIII Ns 1098/15

oraz

zażalenia uczestnika postępowania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt VIII Ns 1098/15

postanawia:

uchylić zaskarżone apelacją postanowienie i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Z., pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SSO Beata Majewska-Czajkowska SSO Mirella Szpyrka SSO Roman Troll

Sygn. akt III Ca 236/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 11 września 2018r. Sąd Rejonowy ustanowił służebność drogi koniecznej na rzecz każdorazowego użytkownika wieczystego nieruchomości położonej w Z. przy ulicy (...), oznaczonej jako działka

o numerze ewidencyjnym (...), stanowiącej obecnie własność Skarbu Państwa oddanej w użytkowanie wieczyste, objętej prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Z. księgą wieczystą o numerze (...), która to służebność polegać ma na prawie przejścia i przejazdu przez pas gruntu oznaczony czerwoną szrafurą na mapie ewidencyjnej (k. 314) sporządzonej przez biegłego sądowego K. K., a stanowiącej integralną część jego opinii geodezyjnej uzupełniającej wykonanej w styczniu 2018 roku: na prawie użytkowania wieczystego nieruchomości oznaczonej jako działka o numerze ewidencyjnym (...), stanowiącej aktualnie własność Skarbu Państwa w użytkowaniu wieczystym (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z., dla której Sąd Rejonowy w Z. prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), na obszarze o powierzchni 0,0095 ha oraz na prawie użytkowania wieczystego nieruchomości oznaczonej jako działka o numerze ewidencyjnym (...), stanowiącej aktualnie własność Skarbu Państwa w użytkowaniu wieczystym (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z., dla której Sąd Rejonowy w Z. prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), na obszarze o powierzchni 0,0008 ha (pkt 1ab), integralną częścią niniejszego postanowienia uczynił mapę ewidencyjną (k. 314) sporządzoną przez biegłego sądowego K. K., a stanowiącą część jego opinii geodezyjnej uzupełniającej wykonanej w styczniu 2018 roku (pkt 2), zasądził od wnioskodawcy Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ulicy (...) tytułem wynagrodzenia za ustanowienie służebności drogi koniecznej opisanej w punkcie 1. postanowienia na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. kwotę 4.631 zł, płatną w terminie dwóch miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności (pkt 3), oddalił wnioski w pozostałym zakresie (pkt 4), nakazał pobrać od wnioskodawcy Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ulicy (...) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Z. kwotę 2.959,55 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, wydatkowanych tymczasowo przez Skarb Państwa (pkt 5) i ustalił, że wnioskodawca i uczestnicy postępowania ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie (pkt 6).

Orzeczenie zaskarżył wnioskodawca w całości.

Zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym wyrażającym się w bezpodstawnym przyjęciu, iż ustanowienie służebności podług wariantu III z opinii biegłego uzupełnionej kolejną opinią tegoż biegłego spełnia wszystkie kryteria z art. 145 k.c. i zapewni wnioskodawcy odpowiedni dostęp do drogi publicznej, a nadto, iż jest to wariant najmniej uciążliwy dla nieruchomości obciążonych, podczas gdy doprowadzenie tegoż wariantu do stanu zapewniającego odpowiedni dostęp do drogi publicznej wymagać będzie niewspółmiernie wysokich kosztów oraz z pominięciem faktu, że wskazany wariant jest sprzeczny z interesem społeczno-gospodarczym, podczas gdy wariant I zapewnia odpowiedni dostęp do drogi publicznej, sankcjonuje istniejący stan rzeczy, jest sprawdzony w praktyce i zgodny interesem społeczno-gospodarczym, a także poprzez błędne przyjęcie, że każdy z wariantów szlaku służebności drogi koniecznej zaproponowanych przez biegłego wymaga nakładów, podczas gdy wariant I takich nakładów w zasadzie nie wymaga. Wskazał na naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to : art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie że ratio legis przepisu art. 145 k.c. spełni ustanowienie drogi koniecznej według wariantu III podczas gdy wszechstronna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego oraz zasadami logiki ocena nakazywała przyjąć wariant I jako ten, który spełni cele wskazanego przepisu w sposób prima facie najpełniejszy, a nadto poprzez sprzeczne z zasadami logiki przyjęcie, iż każdy z wariantów wymaga nakładów, podczas gdy dokumentacja fotograficzna w opinii biegłego oraz opis poszczególnych wariantów w sposób oczywisty wskazują, że nakłady na wariant I stanowiłyby de facto nakłady na prace mające na celu zwiększenie komfortu korzystania ze szlaku służebności, a nie powstanie możliwości korzystania ze służebności, tak jak dzieje się to przy skomplikowanych i szeroko zakrojonych pracach, które są niezbędne do wykonania przy wariacie III, art. 520 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której kosztami postępowania winien być obciążony także uczestnik ad 1 z uwagi na sprzeczność interesów z wnioskodawcą. Skarżący zarzucił ponadto naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez jego niewłaściwą wykładnię, a to art. 145 § 2 i 3 k.c. poprzez uznanie, że wariant III zaprezentowany w opinii biegłego w sposób najpełniejszy zrealizuje cele w/w przepisu, podczas gdy kryterium dla Sądu decydujące, tj. najmniejsza uciążliwość dla nieruchomości obciążanej jest tylko składową normy z art. 145 § 2 i 3 k.c. której nie można, tak jak uczynił to Sąd a quo, nadawać priorytetowego znaczenia, jako że istotne jest aby ustanowiona służebność drogi koniecznej była zgodna z interesem społeczno-

gospodarczym, co miałyby miejsce przy ustanowieniu służebności po myśli wariantu I oraz zważywszy na fakt, że grunt ten był przedmiotem czynności prawnej dokonanej przez uczestnika ad 1, wskutek której nieruchomości wnioskodawcy nie ma dostępu do drogi publicznej oraz z uwagi na niewspółmierne i nieopłacalne koszty przystosowania wariantu III do realizacji celów wskazanego przepisu, co w konkluzji nakazuje przyjąć, że interes uczestnika ad 1 nie powinien być chroniony w zastany sposób, a więc służebność powinna być ustanowiona według wariantu I.

Skarżący wnosił o dopuszczenie dowodu : z dokumentu w postaci decyzji Prezydenta Miasta Z. zatwierdzającej projekt podziału nieruchomości przy ul. (...) z dnia 14 maja 1997 roku (K. (...)/97) wraz z załącznikami i mapami, na okoliczność objęcia działki nr (...) czynnością prawną wskutek której działka wnioskodawcy została pozbawiona dostępu do drogi publicznej, a więc dla wykazania, że wybór wariantu I w równym stopniu co wariant III spełni kryterium konieczności obciążania gruntów będących przedmiotem czynności prawnej (arg. ex art. 145 § 2 zd. 2 k.c.) , zaś konieczność powołania tego dowodu wynikła po wydaniu orzeczenia z uwagi na wybór wariantu III i ma charakter pomocniczy; dokumentu w postaci kosztorysu prac i zastanej na działce nr (...) infrastruktury technicznej autorstwa mgr inż. J. D. z dnia 28 września 2018 r. na okoliczność wysokości kosztów jakie należy ponieść aby dostosować wariant III do umożliwienia realizowania celów służebności, zaś konieczność powołania tego dowodu wynikła po wydaniu orzeczenia jako, że Sąd nie dostrzegł, iż zakres prac w postaci niwelacji terenu i utwardzania terenu oraz przełożenia istniejącej infrastruktury technicznej w wariantcie III jest niewspółmiernie wyższy w stosunku do możliwego do wykorzystywania bez żadnych prac adaptacyjnych wariantu I (stan ten przecież trwa obecnie) i dla wykazania, iż nie koresponduje z zebrany materiał dowodowy twierdzenie Sądu iż każdy wariant wymaga prac i nakładów, z dokumentu w postaci dokumentacji fotograficznej na okoliczność stanu obecnie wykorzystywanego dojazdu i tego, że nie wymaga on bynajmniej prac, które miałyby zapewnić jego funkcjonalność, jako że ta jest już zapewniona, z dokumentu w postaci uchwały nr XXIV/247/16 Rady Miasta Z. z dnia 18 kwietnia 2016 r. w sprawie regulaminu utrzymania porządku i czystości na terenie gminy Z. na okoliczność wymagań jakie należy uwzględnić przy zapewnianiu dostępu służbom porządkowym.

Na tej podstawie wnosił o zmianę skarżonego postanowienia poprzez ustanowienie służebności według wariantu I opinii biegłego za stosownym wskazanym w niej wynagrodzeniem oraz o zasądzenie od uczestników na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania za obie instancje na podstawie norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie skarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania lub o zmianę skarżonego postanowienia poprzez nakazanie uczestnikowi (...) sp. z o.o. w Z. umożliwienia wykonania wszelkich prac wnioskodawcy, w tym wydania niezbędnych zezwoleń i zgód mających na celu zrealizowanie treści postanowienia w zakresie przystosowania szlaku służebności drogi koniecznej, w szczególności zgody na dysponowanie działkami nr (...) na cele budowlane, a to na wypadek, gdyby Sąd ad quem uznał, że wariant III jest odpowiedni.

W odpowiedzi na apelację uczestnik postępowania (...) sp. z o.o. w Z. wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego podzielając stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w pisemnych motywach rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja wnioskodawcy musiała odnieść oczekiwany skutek.

W niniejszej sprawie ma zastosowanie przepis art. 145 k.c. Jego treść jest złożona. W § 1 stanowi się ogólny wymóg zapewnienia nieruchomości niemającej odpowiedniego dostępu do drogi publicznej potrzebnej służebności drogowej, co dla właściciela tej nieruchomości jest źródłem roszczenia wobec właścicieli sąsiednich gruntów. Dalsze fragmenty przepisu, tj. § 2 i 3, zawierają natomiast dyrektywy, którymi powinien kierować się sąd orzekający w przedmiocie ustanowienia służebności; przy tym godzi się zauważyć, że przez zastrzeżenie klauzuli generalnej "interesu społeczno-gospodarczego" w art. 145 § 3 k.c., ustawodawca wskazał dyrektywę ogólną, podczas gdy w § 2 zawarto dyrektywy szczegółowe, pozwalające na bliższe określenie, co konkretnie należy uwzględnić jako leżące w interesie z jednej strony właściciela nieruchomości pozbawionej dostępu do drogi publicznej, z drugiej zaś właścicieli nieruchomości

sąsiednich. Wzajemne ważenie interesów uczestników postępowania jest zatem istotą roli jaką ma spełnić sąd w postępowaniu (postanowienie SN z dnia 26 września 2000 r., III CKN 413/00, niepubl.).

Przeprowadzony w rozpoznawanej sprawie dowód z opinii biegłego geodety mgr inż. K. K. potwierdził stanowisko wnioskodawcy, iż nieruchomości położona w Z. przy ul.(...), oznaczona jako działka o numerze ewidencyjnym (...), objęta prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Z. księgą wieczystą o numerze (...), stanowiąca grunt będący własnością Skarbu Państwa oddany w użytkowanie wieczyste, na którym znajduje się nieruchomość budynkowa, w której ustanowiono odrębną własność lokali, nie posiada odpowiedniego do drogi publicznej. Biegły zaproponował cztery warianty przebiegu drogi koniecznej, oznaczone jako: wariant I, wariant II, wariant III i wariant IIIa. Każdy z wariantów został przedstawiony przez biegłego na mapie, której towarzyszy opis służebności.

Zgodnie z art.145 § 1 kc ustanowienie drogi koniecznej następuje za wynagrodzeniem, a jej przeprowadzenie według zasad określonych w art. 145 § 2 k.c. Z tego punktu widzenia istotne jest, w jaki sposób dotychczas realizowany był dostęp do drogi publicznej i z jakich przyczyn nieruchomość została go pozbawiona, jakie jest stanowisko większości właścicieli gruntów, przez które droga ma przebiegać, jakich czynności czy nakładów wymaga urządzenie drogi, jaki rodzaj i obszar gruntów ma ona zająć i czy korzystanie z niej zaspokoi potrzeby nieruchomości władnącej oraz nie obciąży nadmiernie nieruchomości służebnych.

Przyjmując ustalenie przebiegu drogi koniecznej według wariantu IIIa opinii biegłego geodety Sąd Rejonowy uwzględnił wielkość powierzchni drogi koniecznej, wysokość jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności, kwestie uciążliwości i fakt, że każdy wariant wymaga nakładów w celu doprowadzenia drogi do odpowiedniego stanu, a także stanowiska stron.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przyjętych przez Sąd Rejonowy kryteriów oceny, w kontekście podniesionych w apelacji zarzutów, nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, iż ustalenie Sądu co do konieczności przeprowadzenia nakładów na drogę w każdym z proponowanych przez biegłego wariantów jest błędne, skoro również w przywołanym w apelacji wariantcie I, sam skarżący przyznaje, iż byłaby to w tym zakresie konieczność utwardzenia szlaku żwirem. Niemniej jednak słusznie podnosi skarżący, iż nie sposób pominąć w ocenie przesłanek z art.145 kc zakresu, a tym samym kosztów przeprowadzenia szlaku. Z treści art. 145 § 1 k.c. wynika bowiem w sposób nie budzący wątpliwości, że ustanowienie drogi koniecznej następuje w interesie właścicieli nieruchomości pozbawionych dostępu do drogi publicznej. Dlatego powinni oni uiścić właścicielom nieruchomości obciążonych taką służebnością odpowiednie wynagrodzenie. Także ewentualne dodatkowe koszty niezbędne dla urządzenia drogi koniecznej powinni ponieść zainteresowani jej ustanowieniem. Odpowiedni udział w nich może mieć właściciel nieruchomości obciążonej, jeżeli także użytkuje pas gruntu. Wynagrodzenie za ustanowienie służebności powinno zatem obejmować wszystkie koszty i nakłady na urządzenie i utrzymanie drogi, chyba że uprawniony ponosi je bezpośrednio (postanowienia SN: z 8.01.2010 r., IV CSK 264/09, z 8.03.2002 r., III CKN 564/00, z 7.02.2002 r., (...) 573/00). Takich ustaleń w sprawie brak.

Tymczasem wnioskodawca już w czasie postępowania przed Sądem Rejonowym podnosił, iż proponowany przez biegłego wariant III i IIIa (oznaczany przez wnioskodawcę jako IIIa i IIIb) wymaga wykonania skomplikowanych i kosztownych prac ziemnych, w tym usunięcia nieczynnego ciepłociągu, fundamentów ogrodzenia budynku i wykonania drogi wraz z podbudową dostosowaną do przejazdu samochodów ciężarowych (np. śmieciarka, straż pożarna, wóz W.). W tym zakresie brak w sprawie jakichkolwiek ustaleń faktycznych umożliwiających na etapie postępowania odwoławczego ocenę tak formułowanego przez skarżącego zarzutu apelacyjnego. W istocie bowiem nie wiadomo jakich czynności czy nakładów wymaga urządzenie drogi i czy korzystanie z niej zaspokoi potrzeby nieruchomości władnącej.

Przedstawione zaś przez skarżącego w toku postępowania odwoławczego stanowisko (prywatna opinia) wskazuje, iż w przyjętym przez Sąd Rejonowy wariantcie przebiegu drogi koniecznej orientacyjne koszty przygotowania dokumentacji projektowej i realizacji budowy dojścia i dojazdu wraz z niezbędnymi przebudowami obejmującymi m.in. konieczność przebudowy przyłącza gazowego, sieci teletechnicznej i studni telekomunikacyjnej, niwelacji terenu i budowy muru

oporowego wraz z zabezpieczeniami istniejącego uzbrojenia, to koszt ok. 75.000 zł, przy przyjętym przez Sąd Rejonowy najniższym wynagrodzeniu za ustanowienie służebności 4.631 zł.

W postępowaniu o ustanowienie drogi koniecznej o wynagrodzeniu na rzecz właściciela nieruchomości obciążonej orzeka się z urzędu. Sąd Rejonowy nie mógł zatem uchylić się od przeprowadzenia wszystkich dowodów, które były konieczne do prawidłowego ustalenia wysokości tego wynagrodzenia. Przepis art. 232 zd. drugie k.p.c. daje sądowi praktycznie dyskrejonalną władzę decydowania o tym czy dopuszczenie dowodu niezawnioskowanego przez strony jest konieczne (m.in. wyroki SN: z 17 września 1999 r., I CKN 1138/98, OSNC 2000, nr 4, poz. 64; z dnia 22 lutego 2006r., III CK 341/05, OSNC 2006 nr 10, poz. 174; z dnia 2 lutego 2007 r., IV CSK 366/06, niepubl.) i w okolicznościach rozważanej sprawy taka potrzeba zachodziła. Nie sposób bowiem było pominąć przytoczonych powyżej zarzutów wnioskodawcy wyrażonych w piśmie procesowym z 1 marca 2018r., a ich ocena wymagała wiedzy specjalnej w postaci opinii biegłego z zakresu budownictwa drogowego. Ustalenia te miały znaczenie przy wyborze wariantu przebiegu drogi stanowiąc zresztą jedno z przyjętych przez Sąd Rejonowy kryteriów dokonywanej oceny. Ocena w tym zakresie okazała się dowolna w świetle art.233 § 1 k.p.c..

Skoro przeprowadzenie drogi koniecznej następuje za wynagrodzeniem, a koszty urządzenia drogi ponosi w zasadzie właściciel nieruchomości władnącej, ewentualnie przy udziale właściciela nieruchomości obciążonej, jeśli również on użytkuje wydzielony pas gruntu jako drogę to okoliczność, że koszt przeprowadzenia w rozpoznawanej sprawie drogi według wariantu IIIa jest najniższy, nie może mieć decydującego znaczenia. W postanowieniu z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 517/07 (niepubl.), Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że wynagrodzenie za ustanowienie drogi koniecznej należy się właścicielowi nieruchomości obciążonej bez względu na poniesienie szkody na skutek ustanowienia służebności i obejmuje wszystkie koszty i nakłady na urządzenie i utrzymanie drogi w zakresie, w jakim uprawniony ze służebności nie ponosi ich bezpośrednio.

Należy także pamiętać, że zgodnie z art. 145 § 3 k.c. przeprowadzenie drogi koniecznej powinno uwzględniać interes społeczno-gospodarczy. Przy czym wymieniony przepis ustanawia klauzulę generalną odsyłającą do reguł pozaprawnych, obejmujących nie tylko interesy właścicieli sąsiadujących nieruchomości. Z tego względu duże znaczenie mają okoliczności obiektywne i techniczne, gdyż przeprowadzenie drogi koniecznej może być wyłączone albo znacznie utrudnione na skutek zastanego, utrwalonego sposobu zagospodarowania nieruchomości, niekorzystnego ukształtowania terenu albo konfiguracji granic, zarówno naturalnych, jak i geodezyjnych. Ustanowienie więc służebności drogi koniecznej powinno być wynikiem pełnego bilansu korzyści i strat wynikających z przeprowadzenia drogi.

W ramach kryterium interesu społeczno-gospodarczego (art. 145 § 3 k.c.) i obciążenia gruntów sąsiednich (art. 145 § 2 zd. pierwsze k.c.) Sąd Rejonowy nie rozważył także zgodności przebiegu ustanawianej drogi z przepisami budowlanymi. Wprawdzie nie można i nie powinno się traktować przepisów budowlanych jako bezwzględnej przeszkody do przeprowadzenia drogi koniecznej przez inną nieruchomość jednak niniejsze postępowanie ma prowadzić do zapewnienia nieruchomości "odpowiedniego" dostępu do drogi publicznej. Zebrany materiał dowodowy nie pozwala na ocenę czy ustanowiony przez Sąd Rejonowy przebieg drogi koniecznej taki dostęp – w świetle zarzutów apelacyjnych - zapewnia i czy jest odpowiedni.

Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, iż nie doszło do rozpoznania istoty sprawy. Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie została poparta wystarczającym materiałem dowodowym. Rozstrzygnięcie, że z uwagi na treść art. 145 § 2 k.c. droga konieczna musi być przeprowadzona zgodnie z wariantem IIIa, jest przedwczesne.

Ponownie rozpoznając sprawę przeprowadzi Sąd Rejonowy dowód z opinii biegłego dla ustalenia jakich czynności czy nakładów wymaga urządzenie drogi w każdym z wariantów. W oparciu o tak przeprowadzoną opinię, całość zebranego materiału dowodowego i poczynione wyżej zalecenia dokonana ocena co do przeprowadzenia drogi koniecznej według wariantu najmniej uciążliwego dla nieruchomości obciążonych przy uwzględnieniu interesów nieruchomości władnącej oraz interesu społeczno-gospodarczego. Uwzględni w powyższej ocenie w jaki sposób

dotychczas realizowany był dostęp do drogi publicznej i z jakich przyczyn nieruchomości została go pozbawiona. Będzie miał przy tym na uwadze art.145 § 2 zd.2 k.c. i dopuszczony przez Sąd odwoławczy dowód z decyzji Prezydenta Miasta Z. z 14 maja 1997r. o nr K. (...) /97 na okoliczność dokonanego podziału działek (...), (...), (...) i (...) (postanowienie SN z dnia 26 września 2014r.). Uwzględni jakie jest stanowisko większości właścicieli gruntów, przez które droga ma przebiegać, jakich czynności czy nakładów wymaga urządzenie drogi, jaki rodzaj i obszar gruntów ma ona zająć i czy korzystanie z niej zaspokoi potrzeby nieruchomości władnącej oraz nie obciąży nadmiernie nieruchomości służebnych.

Wydając orzeczenie uwzględni dokonana przez wnioskodawcę pismem z 2 września 2019r. (k.483-484) modyfikację żądania uzasadnianą wejściem w życie ustawy z 20 lipca 2018r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów (Dz.U. 2018.1716).

Mając powyższe na uwadze na zasadzie art.386 § 4 w zw. z art.13 § 2 k.p.c. zaskarżone postanowienie uchylono przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na zasadzie art.108 § 2 w zw. z art.13 § 2 k.p.c.

SSO Beata Majewska-Czajkowska SSO Mirella Szpyrka SSO Roman Troll